

תת"ע 5431/06/14 - מדינת ישראל נגד כיואן עבדאל סלאם

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תתע"א 5431-06-14 מדינת ישראל נ' כיואן עבדאל סלאם
בפני השופט אבישי קאופמן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

כיואן עבדאל סלאם

הנאשמים

הכרעת דין

בתיק זה מיוחסת לנאשם עבירה של נהיגה בשכרות, וזאת מכוח סירוב לבדיקת שכרות אותה נדרש לבצע.

לאחר ששמעתי את העדויות בתיק, עיינתי בחומר שהוגש ושקלתי את טענות הצדדים, השתכנעתי מעל לספק סביר כי הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו ולפיכך אני מרשיע אותו בביצועה.

אין מחלוקת בין הצדדים כי ביום 14.6.14 בסמוך לשעה 2:20 בלילה נהג הנאשם ברכבו ונעצר לבדיקה אקראית. עקב ריח אלכוהול שעלה מהנאשם הוא התבקש לבצע בדיקת נשיפון בה נמצאה אינדיקציה לאלכוהול. הנאשם הועבר לבדיקה במכשיר הינשוף ועבר שני מחזורי בדיקה. במחזור הראשון לא נמדדה כל תוצאה של נפח או זמן נשיפה והזמן לבדיקה חלף. במחזור השני נמדד זמן נשיפה של 0.6 שניה באחת הנשיפות עם נפח נשיפה של 0, ובמידות האחרות שוב לא נמדדה כל תוצאה עד שהזמן חלף. לאחר שני מחזורי נשיפה אלה סירב הנאשם לבצע נשיפות נוספות, ודרש לבצע בדיקת דם.

סנגורו של הנאשם העלה טענות רבות כרימון כנגד הבדיקות שנערכו לנאשם, ואומר מיד כי מצאתי את מרבית הטענות **כבלתי רלוונטיות**. עבירת השכרות בתיק זה מיוחסת לנאשם מכוח סירוב לבדיקה, אשר מקים **חוקה חלוטה** בדבר היות הנאשם שיכור. ראו לענין זה בין השאר ע"פ 7066/13 **ערן אלמליח נ' מדינת ישראל** בבית המשפט העליון ואינספור החלטות בתי המשפט המחוזיים ולדוגמא 3406-02-12 (חיפה) **שי פינטו נ' מדינת ישראל**, עפ"ת (תל אביב) 36648-07-10 **יהושע כוכב נ' מדינת ישראל** ורבים אחרים. זאת ועוד, כפי שנקבע לא אחת דרישה מצד הנאשם לבצע בדיקת דם אין בה כדי לאיין כי סירובו לבדיקת הנשיפה ואין הוא רשאי לבחור את סוג הבדיקה שיערך לו, כפי שהסביר בית המשפט המחוזי בחיפה בעניין **פינטו** שלעיל, ובהתאם להלכות בית המשפט העליון ולדוגמא ע"פ 4388/12 **וקנין נ' מדינת ישראל**.

מרגע שסירב הנאשם לבדיקת הנשיפה, הופכות כאמור מרבית טענותיו של הסנגור לבלתי רלוונטיות. אין זה רלוונטי אם הנאשם הצליח או כשל בבדיקת המאפיינים, אין זה רלוונטי אם הייתה השגחה על הנאשם במשך 15 דקות בטרם הבדיקה ואין רלוונטיות לסתירות לכאורה עליהן הצביע הסנגור בין אמירות שוטר אחד לחברו באשר להתרשמותם מהתנהגות הנאשם, וכיו"ב טענות שאפשר והיו רלוונטיות במקרה אחר.

כאשר מדובר בעבירת שכרות מכוח סירוב, השאלה העיקרית שיש להכריע בה היא האם ניתן לנאשם הסבר מתאים באשר למשמעות הסירוב. מעבר לנדרש אהיה מוכן לבדוק והאם הראה הנאשם טעם סביר לכישלון הבדיקה או סירובו.

במקרה דנן אני קובע שאין ספק שהוכח בפניי מתן הסבר ראוי ולא הוכחה בפניי כל סיבה אובייקטיבית המסבירה כישלון הבדיקה והסירוב.

השוטר המתנדב קורין מילא דו"ח פעולה באכיפת איסור נהיגה בשכרות (ת/2) בו סימן בסעיף 8 כי הסביר לנאשם את משמעות הסירוב. השוטר סרביאנסקי, אשר ערך את בדיקת הנשיפה, רשם אף הוא זכ"ד בו רשם "הסברתי לכיוואן את משמעות הסירוב ודרישתי לבצע בדיקת דראגר". לפי רישום השוטר הנאשם הסכים לבדיקה אולם כאשר הכניס את הפיה לפיו לא נשף אוויר, לפיכך הסביר לו שוב "שיש סירוב פסיבי ואקטיבי והבדל ביניהם... אחרי שהוא הכשיל את הבדיקה השנייה שהוא בהכשלתו מסרב פסיבי. הוא התחיל לבכות אמר שהוא לא רוצה לעשות שוב בדיקה והוא רוצה בדיקת דם הוא לא מבין עברית והוא רוצה תרגום בערבית". לאור דרישה זו של הנאשם קרא השוטר סרביאנסקי לשוטר בסאם חמוד, אשר שב ותירגם לנאשם את ת/12 דרישה למתן דגימת אוויר נשוף, אשר כוללת הסבר בדבר משמעות הסירוב. גם הפעם סירב הנאשם לבצע את הבדיקה מאחר ו"יש לי סכרת אני לא רוצה לעשות בדיקה אני רוצה שהרופא שלי יגיע ויעשה לי בדיקת דם".

כל העדים שלעיל נחקרו בפניי בידי הסנגור ולא מצאתי בחקירתם כל סיבה שלא לקבל את גרסתם במלואה כי לנאשם הוסברה כנדרש משמעות הסירוב, יותר מפעם אחת, בשפה העברית ובשפה הערבית.

כנגד גרסת השוטרים לא העלה הנאשם כל גרסה מטעמו, לאחר שבחר שלא להעיד, ולא להביא לעדות את נוסע הרכב שנסע עימו באותו מעמד.

בנסיבות אלה, לא רק שגרסת השוטרים לא נסתרה, הרי כנגדה לא עומדת כל גרסה אחרת.

במאמר מוסגר אזכיר כי בהתאם לסעיף 162 לחסד"פ הימנעות הנאשם מעדות עשויה לשמש חיזוק לראיות התביעה, אולם במקרה דנן סבורני כי לא נדרש כל חיזוק. ראיות התביעה הינן טובות ומלאות ונגדן לא עומדת ולא ראייה אחת לסתירה מטעם ההגנה.

סבורני כי די באמור לעיל כדי להביא למסקנה כי יסודות העבירה הוכחו וכדי להרשיע את הנאשם בעבירה

המיוחסת לו. אולם מעבר לכך, ראיתי לנכון להתייחס לראיות האחרות שבתיק ולטענות הסנגור, וסבורני כי קיימות ראיות טובות ונוספות לעבירה.

כך, תוצאות בדיקת הנשיפה שנערכה לנאשם, בטרם הודיע על סירובו, הייתה כאמור לעיל **אפס** אוויר נשוף, וזאת בחמישה נסיונות. המדובר בתוצאה שאינה סבירה והיא מצביעה לכאורה על אדם שלא רק שסובל ממחלת נשימה קשה, אלא אדם אשר בקושי נושם(!). הנאשם לא העלה טענה לבעיית נשימה, אלא טענה - שלא בוססה במסמך כלשהו - למחלת סכרת. אף בהנחה כי הנאשם סובל מסכרת, אין בכך כדי להסביר תוצאה של אפס אוויר נשוף. אוסיף ואומר כי תוצאה של אפס אוויר נשוף בחמישה נסיונות, אינה יכולה להיות מוסברת במצב רפואי, תוצאה זו יכולה להיות מוסברת אך ורק מסירוב פאסיבי, אשר עולה בקנה אחד עם התרשמותו של השוטר סרביאנסקי כי הנאשם הכניס את הפיה לפיו אך **נמנע מנשיפה כליל**.

ראו בהקשר זה החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה בב"ש 2136/08 **מדינת ישראל נ' איליה וולר** שם הוסבר כי בדיקת הנשיפה הינה פשוטה ואין לצפות לכישלון בה בלא סיבה של ממש והחלטת בית המשפט המחוזי בב"ש 9899/07 **אורטל ווקנין נ' מדינת ישראל** בדבר הצורך להוכיח בעייה רפואית הגורמת לכישלון הבדיקה.

למען הסר ספק בדבר תקלה במכשיר אשר גרמה לתוצאה זו, יש לציין כי השוטר סרביאנסקי ביצע בדיקה עצמית בה נשף במכשיר, הן לפני הבדיקה שנערכה לנאשם והן לאחריה ובבדיקות אלה נמדד נפח נשיפה תקין שבין 2 ל - 2.5 ליטר אוויר נשוף (ת/9 ו - ת/10)

מכאן, כי אף אם אתעלם מסירובו האקטיבי של הנאשם אשר הודיע כי הוא מעוניין להמשיך בבדיקות, **ניתן להרשיעו אף בגין סירובו הפאסיבי, סירוב בהתנהגות**, דהיינו הימנעות מנשיפה והכשלת הבדיקה. ראו בהקשר זה ע"פ (י-ם) 2641/08 **אלון עבו נ' מדינת ישראל**, ת.ד. 2278/07 **מדינת ישראל נ' וורקה ברהן** והחלטות רבות אחרות בהן נקבע כי לסירוב פנים רבות, מעבר לאמירה מפורשת של הנהג.

עוד מעבר לדרוש, אתייחס לטענות הנאשם כי אינו מבין עברית. ראשית, אציין כי מקובלים עליי דברי השוטרים כי לאורך כל הדרך הבין הנאשם את דבריהם היטב ושוחח איתם בעברית, עד לשלב בו סרב להמשיך בבדיקות והעלה לראשונה טענה כי הוא דורש תרגום. עדויות אלה של השוטרים תואמות את התרשמותי שלי מהנאשם באולם בית המשפט, שהגם שבחר שלא להעיד, ניתן היה להתרשם מכל התנהלותו כי הוא מבין היטב את המתרחש. אולם למען הסר ספק, פעל השוטר סרביאנסקי כראוי וזימן למקום שוטר דובר ערבית, אשר הקריא שוב לנאשם את ת/12 ותרגם אותה לערבית לרבות משמעות הסירוב. בנסיבות אלה, גם לו הייתה לנאשם טענה כי אינו דובר עברית, הטענה אינה יכולה לעמוד כנגד האישום המיוחס לו.

המסקנה המתחייבת היא כי בטרם הודיע הנאשם על סירובו להמשיך ולעבור את הבדיקות הוא הכשיל במודע את הבדיקות ונמנע מנשיפה, בכדי לנסות ולהתחמק מתוצאה מפלילה.

מעבר לסירוב וההכשלה, סבורני כי קיימות אף ראיות אחרות המצביעות על שכרותו של הנאשם. הנאשם התקשה בעמידה **ובמבחן המאפיינים** נרשם "מתנדנד", הנאשם כשל בהליכה על קו ישר, טעה בספירת צעדים, לא הצמיד עקב לאגודל והסתייע בידיו לשמירה על יציבות, הנאשם השתמש ביד הלא נכונה במבחן הבאת אצבע לאף ואף החטיא את אפו.

הסנגור ניסה לטעון כי לנאשם נערכה בדיקת מאפיינים שלא נרשמה, טענה שהינה חסרת בסיס. השוטר קורין רשם במזכר כי "כאשר ביצעתי מבחן המאפיינים הראשון שזה הליכה על קו, הנהג התבלבל..." מהאמירה "המבחן הראשון" ניסה הסנגור לבנות טענה כי נערך מבחן נוסף, אולם קריאת המזכר של השוטר מבהירה כי הוא מתייחס למבחן ההליכה בקו ישר כמבחן הראשון ולמבחן הבאת אצבע לאף כמבחן השני. המסקנה ברורה: אין כל מבחן נוסף שלא תועד.

מעבר לכישלון בבדיקת המאפיינים מצוין השוטר קורין ריח אלוהול חזק והתנהגות רדומה, באופן דומה מתאר השוטר סרביאנסקי "ריח חריף מאוד של אלוהול שנדף מהנהג, בקושי יכולתי להיות בצמוד אליו, עיניו היו רדומות והוא משך מילים, עיניו היו מבריקות".

לנאשם אף נערכה בדיקת נשיפון אשר בה נמצא אינדיקציה לשימוש באלוהול, ובלשון השוטרים "נכשל" בבדיקה. הסנגור טען כי השוטרים לא הסבירו במה נכשל הנאשם, ואין זאת אלא היתממות או אי הכרת הבדיקה מצדו, שכן מדובר במכשיר אשר נותן חיווי להימצאות או היעדר הימצאות אלוהול בלבד, ואין במכשיר זה תוצאה מעבר לכך. משמעות כישלון בבדיקה היא כי נמצאה אינדיקציה לאלוהול ויש הצדקה להמשך בדיקת הנהג במכשיר הינשוף.

הסנגור ניסה להסביר את כישלון בדיקת המאפיינים בעובדה שהנאשם נוטל תרופות נגד סכרת ושהה בבי"ח, גורמים שהיו מביאים כל אדם סביר להיות רדום או להתנדנד לדבריו. אינני יכול לקבל דברים אלה. ראשית, יש לציין כי הנאשם לא הביא כל ראיה לכך שהוא סובל מסכרת, נוטל תרופות או שהה בבית החולים באותו יום. לא רק שהנאשם לא הביא ראיה אובייקטיבית לכך, אלא שהוא אף נמנע מלהעיד על כך, כך שמדובר רק בעדויות שמועה שנרשמו מפיו בידי השוטרים ובטענות של הסנגור, אשר לא בוססו, אף לא לכאורה. מעבר לכך, לא ברורה לי הטענה בדבר קשר בין מחלת הסכרת לכישלון בבדיקת מאפיינים והתרשמות השוטרים כי הנאשם היה שיכור ועלה ממנו ריח חזק של אלוהול. המדובר בטענות בעלמא, שלא בוססו בדרך כלשהי.

מעבר לטענות שלעיל העלה הסנגור טענות כנגד תקינות מכשיר הינשוף. אשוב ואציין כי מרגע שסירב הנאשם לבדיקה, הטענות כנגד תקינות המכשיר אינן רלוונטיות, שכן כפי שכבר קבע בית המשפט המחוזי "עצם הסירוב להיבדק מהווה עבירה, ואין נפקא מינה שהמסרב להיבדק, שהעלה חשד לשכרות, אינו שיכור ואפילו המכשיר לא היה מתעד מידה העולה על המידה המותרת בדין של אחוז אלוהול באוויר הנשוף (ע"פ 40703/07 **גד נועם נ' מדינת ישראל**). עם זאת, סבורני כי תקינות המכשיר הוכחה כנדרש.

המאשימה הגישה תעודת עובד הציבור ת/13 לפיה נבדק המכשיר ונמצא תקין ביום 26.12.13 דהיינו פחות משישה חודשים לפני מועד האירוע. הסנגור ביקש לחקור את עורך התע"צ, במסגרת הדיון אליו זומן עורך התע"צ, רס"ב כהן,

הגישה המאשימה מסמכים נוספים ובהם ת/14 טופס הביקורת התקופתית למכשיר וכן ת/15 כרטיס המכשיר המתעד את כל הטיפולים שנערכו למכשיר לאורך השנים.

מר כהן העיד בפני:

"הבדיקה האחרונה למכשיר במעבדה לפני בדיקת הנשיפה בתיק זה נערכה ביום 26.12.13. במועד הזה המכשיר נמצא תקין. לאחר מועד זה ובטרם הבדיקה שנערכה לנאשם בתיק ביום 14.6.14, נערכו מספר טיפולים קלים. ביום 25.3 הוחלפה מדפסת ונערך כיוון שעון קיץ. כמו כן באותו יום נערך עדכון תוכנה. ביום 10.4 עודכן ערך בלון עקב העברה לתחנת כרמיאל. לא נמצאה תקלה בתקופה הסמוכה שלאחר מכן."

כל חקירת הסנגור התרכזת בכרטיס המכשיר ת/15, ולא מצאתי שאלות רלוונטיות שיש בהן כדי לערער את תוקפה של תעודת עובד הציבור. מטבע הדברים לאורך השנים נערכו במכשיר מספר פעולות, מרביתם עדכונים שוטפים, החלפת מדפסת, עדכון שעון קיץ, עדכון ערך בלון הכיול, עדכוני תוכנה שונים וכיו"ב, אשר בוודאי שלא כולם נערכו בידי העד. טיפולים אלה במכשיר אינם רלוונטיים להוכחת תקינותו של המכשיר ביום הבדיקה לנאשם והעובדה כי נערכו בידי אחרים ולא בידי רס"ב כהן, אינם פוגמים כהוא זה בתוקפה של תעודת עובד הציבור שערך.

חזרתי ועיינתי בסיכומי הסנגור ולא מצאתי בהם כל טענה של ממש כנגד תקינות המכשיר. אמירה כי למכשיר נערכו "הרבה תיקונים", הינה חסרת בסיס. עדכון ערך בלון עקב החלפתו, כיוון שעון או החלפת מדפסת, הינם **טיפולים שגרתיים אשר אינם מצביעים על תקלה כלשהי**. מובן כי אף לטענה כי העד לא הציג את תעודה המעידה על השכלתו - הנדסאי אלקטרוניקה - אין משקל. הסנגור לא ערער על הסמכתו של העד להעיד על תקינות המכשיר ולהפיק את תעודת עובד הציבור והשאלה מה היא השכלתו האקדמית, אינה רלוונטית.

מעבר לאמור לעיל, עיינתי בכרטיס המכשיר ואין בו רישום בדבר תקלה מחודש ינואר 2012 ועד חודש אוגוסט 2014, כאשר כל הטיפולים בתקופה זו הינם טיפולים שגרתיים ובדיקות יזומות, לרבות בדיקות חצי שנתיות מקיפות כמתואר בת/14 שנערכו למכשיר ובהן נמצא תקין לחלוטין, מספר חודשים לפני האירוע הרלוונטי בחודש 12/13 ושוב ביום 22.6.14, ימים אחדים לאחר האירוע דנן.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר שבחנתי אף טענות שנטענו למעלה מן הדרוש, אני קובע כי **אשמתו של הנאשם הוכחה מעבר לכל ספק ולפיכך אני מרשיע אותו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום**.

התיק נקבע לטיעון לעונש ליום 18.2 בשעה 9.

ניתנה היום, 12 ב-12 ינואר 2016, במעמד הנאשם, בא-כוחו עו"ד סלאמה וב"כ המאשימה עו"ד סעד.